

במדינה

צה"ל

תג עצמאות הטלוויזיה

ניגוד אינטרסים בלתי ניתן

לגישה גרם לעימות

חסריתקדים בין צה"ל לטלוויזיה

ביום השלישי בשבוע שעבר, יומיהוכרונ לחללי צה"ל, בשעה חמש אחריצהריים, נחת בשדההתעופה שבעטרות מטוס צבאי שהגיע מסיני. מן המטוס ירדו שניים: דור בר צה"ל, תתאלוף יואל בן-פורת והכתב הצבאי של הטלוויזיה, נחמן שי. כשעלה דובר צה"ל לעבור כמה דקות על המטוס שהמריא לתלאביב, גראה היה כי היחסים המתוחים ששררו בעבר בין צה"ל והטל-וויזיה, שגרמו כבר למיספר עימותים בין שני המוסדות בשנים האחרונות, הוסדרו וכל חילוקיהדיעות חוסלו.

אבל שש שעות מאוחר יותר, קצת לפני השעה אחת-עשרה בלילה, יצא הרמטכ"ל, רביאלוף מרדכי ("מוטה") גור מבנין הר טלוויזיה בירושלים כשהאיפור הכבד על פניו אינו מצליח להסתיר את כעסו. מר טה ביטל הקלטת ראיון מיוחד עימו שר עמד להיות משודר ערב יוםהעצמאות, אחרי שאנשי הטלוויזיה סרבו לדברר * אותו, כלומר, להעביר את תוכנו לאי-שור מוקדם לשרהביטחון שמעון פרס.

כך פרצה השבוע מלחמת הדיבור בין צה"ל לבין רשותהשידור. אייהבנה בנר גע לעמדות שני הגופים, שניתן היה להבי-הירה תוך מיספר דקות של בירור הג יוני בישובידעת, התגלגלה וגדלה ככדור שלג, עד שנדמה היה שהגיעהעצמאות

השנה אינו אלא חג עצמאות הטלוויזיה. בלי ביקורת פוליטית. פרשת הדיב-רור לא החלה בערב יוםהעצמאות. היא נבעה מהבדלי התפיסות היסודיים בקשר למעמדה של רשותהשידור. בצה"ל ראו ברשות גוף ממלכתי, אם לא ממשלתי, שאשיו חייבים לשרת את רשויות המימ-של האחרות. אנשי הרשות ובמיוחד העי-תונאים שבהם, רואים את עצמם עצמאיים, מתקוממים כנגד כל ניסיון להטיל עליהם פיקוח או מרות פוליטיים.

בהתאם לכך נוצרו ניגודי אינטרסים טבי עיים בין צה"ל לרשותהשידור. בעוד ש-אנשי רשותהשידור שואפים לכסות את המתרחש בצה"ל, כסוף למיגבלות הביטחו-

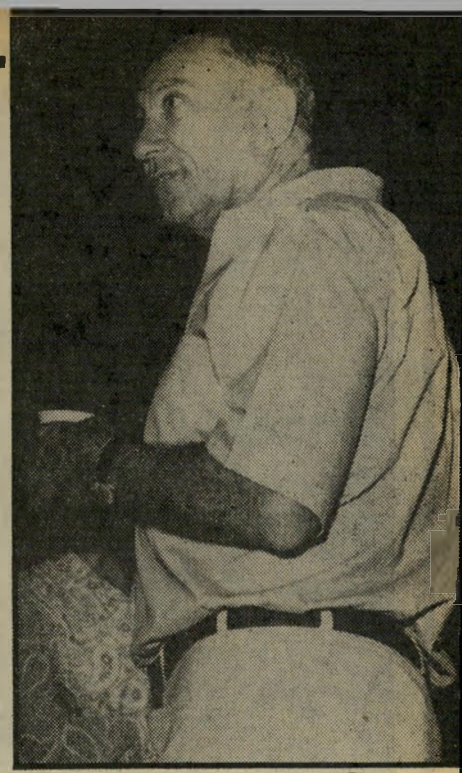

שמואל תמיר

האשים את

מאיר עמית

הוא העביר

כספיים למעמד!

ולהלן: 25-במרס, היה זה 9 חודשים אחרי שנכנסתי לתפקיד פעיל באוטוקרט - נכנסתי ביולי 1969 - היו אלה 9 חודשים ששעשיתי מאמצים רציניים וכנים ביר-תר לדעת מה קורה ולנסות להשתלט. "בהופעתו בפני הוועדה, ושוב בניגוד מוחלט לתוכן מיברקו, העיד מר עמית על התאריך המדויק שבו מונה ליו"ר מר-עצתהמנהלים, באומרו: "התמניתי ליו"ר מועצתהמנהלים ב-29 באפריל 1969. "העולה מכל האמור הוא כי:

א. מר עמית היטעה את הוועדה מלכת-חילה, בהכחישו מתן תרומות גדולות על-ידי אוטוקרט פרט לקיבוץ אלונים ומגבית הביטחון.

ב. מר עמית חזר והיטעה את הוועדה במיברקו, בו ציין כי בעת כהונתו במר-עצתהמנהלים של אוטוקרט לא אושרה שום תרומה מיפלגתית, באשר אף לפי עדו-תורשלו כיהן כיו"ר מועצתהמנהלים במר-עד אשר הוכח כי בו ניתנה התרומה.

ג. מר עמית היטעה את הוועדה בי-מיברקו, בהודיעו כי ערב הבחירות לא היה יו"ר ולא חבר מועצתהמנהלים באוטוקרט. ד. מר עמית היטעה את הוועדה במיב-רקו בהודיעו כי נכנס לתפקידו זה רק חצי-שנה לאחר-מכן, באמצע 1970, בשעה שהוא-עצמו העיד כי נכנס לתפקיד ב-29 באפריל 1969, דהיינו, יותר משנה לפני-כן, והציישנה לפני מתן התרומה של או-טוקרט למיפלגתהעבודה.

עלי לציין בצער, כי הטעיית ועדת-הכלכלה של הכנסת מלכתחילה והכחשת-עובדות בוטה לאחר-מכן, במיברק יום, עליידי אישיות נכבדה ומרכזית, היא תר-פעה שאין הוועדה רשאית להתעלם ממנה. תמיר האשים את עמית בהטעייה ובאי-אמירתהאמת. עמית האשים את תמיר ב-הפצת טענות חסרות-שחר, אחד משניהם ודאי צדק. אבל עכשיו מופיעים שניהם יחדיו, באותה רשימה, המבקשת את אמון הבחור בטענה שהוא חייב לבחור סוף-סוף באנשים דוברי-אמת, כמו שמואל תמיר, למשל, או מאיר עמית.

העבודה. התרומה נרשמה בספרי החברה כתרומה ל"קרן חינוך". כאשר התגלו הד-ברים, הדגיש שמואל תמיר לפני הוועדה כי "הוכח הכוזב בעדותו של שובינסקי שהכחיש מתן כל תרומה למיפלגות, והד-ברים טופחים גם על-פני עדותו של מאיר עמית. לא ייתכן שכיושב-ראש מועצת המנהלים לא ידע על תרומה בסדר-גור-דל כזה."

מאיר עמית לא נשאר חייב לתמיר על דברים בוטים אלה. הוא מיהר להבריק תשובה ליושב-ראש ועדתהכלכלה של הר-כנסת, ח"כ אברהם שכטרמן, וזו לשון מיב-רקו של עמית:

"נדהמתי לקרוא בעיתונים כי כמה מחב-רי ועדתהכלכלה היקשו על מהימנות עדו-תי בוועדתהכלכלה בקשר לעניין התרור-מות באוטוקרט לקרנות מיפלגתיים. אב-ך שך להודיע לחברי הוועדה: א. בתאריך המדובר, תקופת ערב הבחירות, בכלל לא הייתי לא יושב-ראש ולא חבר מועצת המנהלים של אוטוקרט. נכנסתי לתפקיד זה רק חצי-שנה לאחר-מכן, באמצע 1970. ב. בעת כהונתי במועצתהמנהלים של או-טוקרט לא אושרה שום תרומה מיפלג-תית. אני מופתע כי הוועדה מאפשרת לי-אנשים להפיץ טענות חסרות-שחר."

יברקו זה של מאיר עמית זכה בפרסום בעיתונים. שמואל תמיר ראה עצמו נפגע, ובצדק, מהאשמתו העקיפה של עמית כלפיו על כי הוא טוען דברים חסרי-שחר. אז שיגר תמיר לאברהם שכטרמן מיכתב, שנועד להוות תשובה להתקפתו של עמית עליו. כתב תמיר: "אני רואה לחובה להבהיר לך, ובאמ-ר צעותך לוועדה כולה, כי הכחשתו זו של מר עמית נוגדת את האמת. התרומה לאר-טוקרט ניתנה בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1969, לפני הבחירות, ומומשה בחלקה לאחר-מכן. בהופיעו בפני הוועדה, ובניגוד לתוכן מיכתבו, העיד מר עמית על מועד-כניסתו לאוטוקרט: "אני נכנסתי ב-1969."

מאיר תמיר, מיספר 4 ברשימת התנועה הדמוקרטית לשינוי האשים את מאיר עמית, מיספר 3 ברשימתה של אותה תנועה עצמה לכנסת, בכך שאינו דובר אמת, שהיטעה את אחת הוועדות החשובות של הכנסת, ובכך שהעביר תרור-מה בסך 100 אלף ל"י של מיפעל פרטי שהוא היה מנהלו, לקרן-הבחירות של מיפ-לגת העבודה.

עורר-הדיון שמואל תמיר לא השיע האשמות המורות אלה בחשאי או בחדרי-חדרים. הוא העלה אותן על הכתב. במימ-מך רישמי שהיפנה אל יושב-ראש ועדת-הכספים של הכנסת.

נכון. ההאשמות של תמיר כלפי שותפו למנהיגות ד"ש לא הושמעו בעת האחר-רונה. שמואל תמיר העלה אותן לפני חמש שנים. אולם דווקא כיום, כששני יריבים אלה הולכים תחת דגל אחד ברשימה אחת לכנסת, כשהם משיעים סיסמות של שיי-נוי וטיהור, יש עניין מיוחד בפרשייה נשכחת זו מעברם הקרוב של השניים.

הפרשה התעוררה בעת שוועדתהכלכלה של הכנסת עמדה לסיים את דיוניה בפר-שת חברת המכונות אוטוקרט של יצחק שובינסקי. ח"כ שמואל תמיר, שניסה באר-תה תקופה לרכב על הפרשה לצורכי פיר-סומת אישית, תוך ניפוחה מעל ומעבר לכל פרופורציה, חקר את העדים שהופיעו לפני הוועדה בחקירת שתיזעורב נמרצת. בין השאר הוא תיחקר גם את אלוף (מיל) מאיר עמית, שהיה אז כבר מנכ"ל כור, אחרי ששימש קודם-לכן כיושב-ראש מר-עצתהמנהלים של חברת אוטוקרט.

בעדותו או טען מאיר עמית, כי פרט לתרומה של חברת אוטוקרט בסך של 50 אלף ל"י לקיבוץ אלונים, ופרט לתרומה למגבית הביטחון, אין הוא יודע דבר על כל שהיא תרומה שתרמה החברה שלו ל-מוסד כלשהו.

אולם כאשר הופיע לפני ועדתהכלכלה שרהאוצר דאן, פיוחס ספיר, הסתבר מעל-לכל ספק, כי אכן, חברת אוטוקרט העל-תה תרומה של 100 אלף ל"י למיפלגת

העולה מכל האמור הוא כי:

א. מר עמית הטעה את הוועדה. כלכתחילה בהכחישו מתן תרומות גדולות על-ידי אוטוקרט, פרט לקיבוץ אלונים ומגבית הביטחון.

ב. מר עמית חזר והטעה את הוועדה במברקו בו ציין כי בעת כהונתו במועצת המנהלים של אוטוקרט לא אושרה שום תרומה מיפלגתית, באשר אף לפי עדותו שלו כיהן כיו"ר מועצת המנהלים במועד אשר הוכח בו-כן ניתנה התרומה.

המיכתב של תמיר המאשים את עמית בהטעיית ועדת הכנסת

דובר צה"ל בן-פורת כולם צודקים

ביות של הצנזורה הצבאית. כמו כל תחום אחר במדינה, טוענים אנשי צה"ל, כי דווקא הדמוקרטיה הצרופה, התובעת הטלת מרות הדרג האזרחי על הרשות הצבאית, היא המחייבת ביקורת של הרשות האזרחית. על רקע זה ארעו בעבר אינסוף של התנגשויות. שחידדו את היחסים בין אנ-שי הטלוויזיה ושילטונות צה"ל. רק לפני כחודש ביטל הכתב הצבאי של הטלוויזיה, נחמן שי תוכנית בה עמד לראיין את קצין המיטרה הצבאית הראשי משום שסרב שהראיון עימו יעבור דיבורו. באותו אופן בוטלו שני ראיונות נוספים עם קצינים

* המונח דיבור בא משלון "דובר" ופירושו ביקורת של דובר צה"ל.